

Küldetés.

Tudjuk, mindannyiunknak küldetése van, de hogyan is kell ezt jól csinálni?

Nézzük, mit csinált a Mester:

Mielőtt megkezdte küldetését, Jézus kiment a pusztába. Milyen tapasztalatokat szerzett? Mit élhetett át? Milyen egyedül küzdeni a mindennapokkal?

Ha mi elvonulunk – na azért csak finoman: viszonylagos kényelembe, biztonságba, megszervezve az oda- és visszautat, megfelelő ellátásról gondoskodva –, akkor megélhetünk valamit abból, amit Jézus: csend, magány, nehézségek, útkeresés, Istenre figyelés, kísértések, az előtte álló cél kijelölése, a merre és hogyan tovább kérdése. Mi az én utam?

Az ÚT tele van: kétségekkel, vívódásokkal, válaszkereséssel, rácsodálkozással, örömmel, bánatokkal, megtorpanással, újraindulással, erőgyűjtéssel, tanítással, csalódással, bizonytalansággal, bizonyossággal...

Egyszerű? Nem. Könnyű? Nem – talán sosem lesz az.

De térjünk vissza a Mesterhez!

Jézus megkezdte nyilvános működését – az életével, tanításával, tetteivel.

Mit adott? Mivel vonzotta magához a tanítványokat?

Mindenki azt tudja adni, ami benne van, amit magáénak érez, gondol, hisz. Nem megspórolható a tanulás, a munka, az önismeret, a cél biztos látása, tudása. Amikor összhangban vagyok Istennel – mondhatnám: „csordultig”, akkor lehet hitelesen továbbadni, ami bennem van.

Nem vagyunk magunkra hagyva a feladattal. Isten nem távoli helyre költözött, itt van most is: segítő kezekben, társakban, lelkiismeretünkben, közösségben, a rászorulókban, bennünk. Akár minden nap is csordultig lehetnék vele. De amint tudjuk, a kommunikáció nemcsak arról szól, hogy mit mondunk, hanem arról is, hogy a másik mit ért meg belőle. Így van ez Istennel is. Ő nagyon nyitott felénk, szól hozzánk, mi meg csak bizonyos dolgokat vagyunk képesek meghallani, megérteni. És talán olyanok is akadnak, amiket hallok, látok, de nem vállalom fel, mert nehéz, vagy csak nem akarom a vele járó kényelmetlenséget, bonyodalmakat – hiszen ki akar rögzös úton járni? Ki akarja a nehézségeket? Az egész emberiség azon van, hogy könnyebben, szabadabban élje az életét. A kérdés az, hogy a könnyebbségért, a szabadabbnak tűnő életért mit áldozok fel, és hova jutok.

Kedves Barátaink! Vétezzük fel magunkat Isten szeretetével, merítkezzünk meg benne csordultig, hogy tisztán lássuk magunk előtt a céljainkat, és életünkkel, gondolatainkkal, szavainkkal és tetteinkkel is olyan életet élhessünk, ami példaadó és követendő mások számára, és így küldetésünket is teljesíthetjük.

Mini, Totya Székesfehérvár